

Arrest

nr. 122 410 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden bij aangetekend schrijven van 27 juni 2013 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 augustus 2013 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot verblijf een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt

verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 3 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*[K.I.] [...]
[N.M.] [...]
+ kinderen:
[K.M.] [...]
[K.L.] [...]
[K.E.] [...]
[K.R.] [...]
[K.A.] [...]
[K.S.] [...]
[K.M.] [...]
Nationaliteit: Rusland
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Voor wat betreft: [K.I.]

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 21.08.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Voor wat betreft: [K.M.]

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 21.08.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen,

artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheids-

beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

2.

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt, is de gezondheidstoestand van eerste en derde verzoeker weldegelijk bedreigend voor de fysieke integriteit.

De heer [K.I.] en hun dochter [M.] leiden immers aan een posttraumatisch stresssyndroom (PTSS). Zij hebben heel veel angstgevoelens met herbelevingen en nachtmerries.

Ten onrechte werd door verwerende partij dan ook gesteld dat verzoekers niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun fysieke integriteit. Gelet op de vaststellingen in de standaard medische attesten, kan zulks weinig ernstig worden voorgehouden.

De loutere bewering van de ambtenaar-geneesheer dat ook zonder behandeling er geen gevaar zou zijn voor een onmenselijke of vernederende behandeling en de aandoeningen spontaan (?) evolueren in gunstige zin, wordt evenwel geenszins op wetenschappelijke wijze (met verwijzing naar algemeen aanvaarde studies dienaangaande) onderbouwd, laat staan in onderhavige situatie aannemelijk gemaakt. Hetzelfde geldt ook voor de bewering dat de behandeling louter symptomatisch is, hetgeen evenmin wetenschappelijk wordt onderbouwd, noch aannemelijk gemaakt. De medische attesten van de

behandelende psychiater tonen duidelijk het tegendeel aan. Indien de aandoeningen spontaan zouden evolueren in gunstige zin, dan zou de medicatie niet nodig zijn.

De stelling van de ambtenaar-geneesheer komt er bovendien op neer dat patiënten met PTSS sowieso zouden moeten genezen zijn, minstens zonder medicatie in staat zouden moeten zijn om normaal te functioneren. Nochtans zal verwerende partij geen enkel psychiater vinden die deze stelling mee zal onderschrijven. Het is een ongefundeerde bewering.

Overigens zelfs wanneer de stelling van de ambtenaar-geneesheer per impossibile zou kunnen worden aangenomen en derhalve aanvaard zou worden dat ook zonder behandeling de aandoeningen [...] spontaan gunstig zouden evolueren (quod non), dan nog kan niet worden ontkend dat de huidige therapie met medicatie tot op heden absoluut noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de aandoeningen en dus nog steeds een wezenlijke invloed heeft op de fysieke integriteit van verzoekers. Dit toont dan ook aan dat verwerende partij sowieso had moeten nagaan of therapie en medicatie beschikbaar zijn in het land van herkomst.

De niet-wetenschappelijk onderbouwde insinuatie van de ambtenaar-geneesheer dat een terugkeer ongeacht de beschikbaarheid van medicatie en therapie, op medisch vlak geen impact heeft en het gezondheidsprobleem van verzoekers sowieso in gunstige zin zou evolueren, is dan ook niet afdoende, minstens is er sprake van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, nu zulks contradictorisch is met de medische attesten in het administratief dossier.

De beschikbaarheid van therapie en medicatie in het land van herkomst diende dan ook weldegelijk te worden nagegaan.

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als ongegrond heeft afgewezen.

3.

In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM bovendien duidelijk dat steeds (zelfs wanneer zou worden aangenomen dat de medisch aandoeningen als dusdanig niet op korte termijn een directe bedreiging zou vormen voor het leven of de fysieke integriteit) de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst dient te worden nagegaan, hetgeen verwerende partij in casu weigert te doen, hoewel zulks reeds werd opgeworpen in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen.

Niettegenstaande het EHRM tot op vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM evenwel het voorhanden zijn van een actuele directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit (in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte) niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld (zie in het arrest van de Raad voor Vreemdelingen nr. 92.661, 30 november 2012). In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer van het EHRM welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost).

Aldus heeft het Hof geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen waarnaar ook verwerende partij verwijst, blijkt dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de aandoening actueel in een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium dient te zijn.

Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij moet uiteraard vaststaan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, doch [hoeft] deze niet 'uitermate kritiek' te zijn. In casu kan evenwel niet worden ontkend dat er sprake is van een voldoende ernst, aangezien bij verzoekers een zeer ernstige posttraumatisch stresssyndroom werden vastgesteld waarvoor zij verscheidene antidepressiva dienen te nemen.

Bij het beoordelen of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM weegt het Hof dan ook steeds het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand.

In onderhavige zaak had verwerende partij enkel oog voor de kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand van verzoekers.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft nochtans meer dan het louter beantwoorden van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling thans zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

In casu hebben verzoekers in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen aangetoond in welke staat de gezondheidszorg in hun land van herkomst zich bevindt en welke (desastreuze) gevolgen zulks heeft op de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. Door enkel te stellen dat de aandoening geen directe bedreiging vormt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers (quod non), in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder evenwel verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, heeft verwerende partij de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, sowieso te beperkend geïnterpreteerd (schending van artikel 3 EVRM én schending van de motiveringsplicht).

Zie ook de redenering in het arrest van de RvV 92.661, 30 november 2012. Verzoekers verwijzen naar dit arrest en [hebben zich] de redenering dienaangaande eigen gemaakt, aangezien zulks ook in onderhavige zaak kan worden toegepast.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook om deze reden op zijn plaats.

4.

Niet alleen in de rechtspraak van het EHRM, doch ook uit een lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, dient te beoordelen.

In de adviezen dd. 21.08.2013 van de van de ambtenaar-geneesheer die naar aanleiding van de aanvraag om verblijfsmachtiging werd aangeduid door de gemachtigde van de Staatssecretaris, aangaande de medische aandoeningen van verzoekers, blijkt evenwel dat een dergelijk[...] toegankelijkheidsonderzoek door hem niet is gebeurd. Er werd door deze geneesheer enkel gesteld dat de medische aandoeningen van verzoekers geen risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit en ongefundeerd voorgehouden dat de aandoeningen spontaan gunstig zouden evolueren.

Nu een spontaan gunstige evolutie door verwerende partij (en de ambtenaar-geneesheer) niet is aangetoond, en door haar evenmin een beoordeling werd gegeven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel (cf. supra).

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als ongegrond heeft afgewezen.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verwerende partij enkel toelaat een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging in te willigen indien door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de aanvrager “op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partijen bij hun aanvraag van 27 juni 2013 om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd twee standaard medische getuigschriften en verslagen van een psychiatrisch consult met betrekking tot eerste en derde verzoekende partij aanbrachten. Uit deze stukken blijkt dat eerste en derde verzoekende partij lijden aan een matig ernstige posttraumatische stressstoornis waarvoor een medicamenteuze behandeling is voorzien.

De door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer oordeelde na kennis te hebben genomen van de door verzoekende partijen aangebrachte medische documentatie dat de beschreven posttraumatische stressstoornis actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van eerste en derde verzoekende partij en dat het een aandoening betreft die ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent en spontaan in gunstige zin evolueert. Hij benadrukte dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel, zodat er actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst zou kunnen worden verkregen. Hij concludeerde dat er derhalve noch wat betreft eerste verzoekende partij, noch wat betreft derde verzoekende partij sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen geven te kennen niet akkoord te gaan met de door de ambtenaar-geneesheer gemaakte medische evaluatie van hun gezondheidssituatie. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om deze evaluatie over te doen. De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de betrokken arts niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Allereerst stellen verzoekende partijen dat, gelet op de inhoud van de aangebrachte standaard medische getuigschriften, onterecht werd geconcludeerd dat eerste en derde verzoekende partij niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun fysieke integriteit. De Raad dient evenwel vast te stellen dat in de standaard medische getuigschriften waarnaar verzoekende partijen verwijzen melding wordt gemaakt van een louter psychische aandoening en geenszins wordt aangegeven dat deze aandoening een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van eerste of derde verzoekende partij, zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast stellen verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer zijn standpunt dat de psychische aandoening waaraan eerste en derde verzoekende partij lijden na verloop van tijd spontaan gunstig evolueert en dat de medicamenteuze behandeling van deze aandoening louter symptomatisch is niet wordt onderbouwd door een verwijzing naar algemeen aanvaarde studies en dat psychiaters deze stelling niet zullen onderschrijven. Zij gaan met hun grief evenwel voorbij aan het feit dat wanneer een controlearts een medische analyse doorvoert hij ook vermogt uit te gaan van zijn eigen professionele ervaring en kennis en hij niet steeds elke vaststelling die hij in een individueel geval doet of elke

conclusie die hij trekt nader dient toe te lichten of dient te verantwoorden door te verwijzen naar studies die in de medische sector algemeen aanvaard zijn. Het loutere feit dat een bepaalde zienswijze met betrekking tot een gezondheidsprobleem niet algemeen aanvaard zou zijn impliceert ook niet dat deze incorrect is. De Raad dient daarenboven te benadrukken dat de visie van de artsen die verzoekende partijen zelf consulteerden ook niet is onderbouwd met een verwijzing naar algemeen aanvaarde studies en dat uit de aangebrachte medische getuigschriften blijkt dat deze voornamelijk zijn opgesteld op basis van de eigen verklaringen van verzoekende partijen en niet op basis van medisch-technische metingen, waarvan de resultaten niet ter discussie kunnen worden gesteld. Tevens moet worden geduid dat, in casu, uit de attesten van de artsen die verzoekende partijen consulteerden geenszins kan worden afgeleid dat de voorgeschreven medicatie niet louter symptomatisch zou zijn. Met hun betoog dat geen medicatie vereist zou zijn indien de aandoening waaraan eerste en derde verzoekende partij lijden spontaan gunstig zou evolueren, gaan zij voorbij aan het gegeven dat ook medicatie die op zich niet genezend werkt kan worden verstrekt.

Verzoekende partijen betogen nog dat de medicatie die eerste en derde verzoekende partij werd voorgeschreven absoluut noodzakelijk is om hun situatie *“meer dragelijk”* te maken maar maken met deze bewering niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat het ontbreken van de voorziene medicamenteuze behandeling niet kan leiden tot een situatie die op zich voldoende ernstig is om te kunnen besluiten tot het bestaan van een onmenselijke of vernederende behandeling.

De kritiek van verzoekende partijen met betrekking tot de overwegingen die verwerende partij nog opnam in de bestreden beslissing omtrent de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is voorts niet dienend. Het betreft immers kritiek die niet gericht is tegen de dragende motieven van de bestreden beslissing – met name de vaststellingen die zijn opgenomen in het advies van de ambtenaar-geneesheer – en de eventuele gegrondheid van een grief die gericht is tegen een overtollige overweging in een bestuurlijke beslissing kan niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een kennelijke beoordelingsfout die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een ambtenaar-geneesheer heeft aangesteld om de gezondheidstoestand van eerste en derde verzoekende partij te beoordelen en dat deze arts bij het opstellen van zijn advies, dat de basis vormt van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met alle dienstige stukken die bij de aanvraag om machtiging tot verblijf werden gevoegd, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.4. De beschouwingen van verzoekende partijen laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan in voorliggende zaak voorts niet worden afgeleid uit het loutere feite dat verwerende partij, in een overtollige beschouwing in de bestreden beslissing, aangaf dat uit de rechtspraak van het EHRM kan worden afgeleid dat enkel wanneer een vreemdeling een ziekte heeft die levensbedreigend, kritiek of vergevorderd is er kan worden besloten dat een verwijdering van deze vreemdeling aanleiding kan geven tot een schending van deze verdragsbepaling. De ambtenaar-geneesheer heeft immers wel degelijk onderzocht of eerste en derde verzoekende partij ingevolge de aandoeningen waaraan zij lijden niet in een onmenselijke of vernederende situatie dreigen terecht te komen bij gebrek aan een adequate behandeling voor deze aandoeningen buiten België. Deze arts, wiens advies het dragende motief is van de bestreden beslissing, heeft zich derhalve niet beperkt tot het beantwoorden van de vraag of verzoekende partijen al dan niet aan een direct levensbedreigende ziekte lijden. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel is tevens gebleken dat deze arts al de aangebrachte medische documentatie bij zijn analyse heeft betrokken en dat zijn bevindingen niet in strijd zijn met de inhoud van deze stukken.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK